

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy Milana Taubera, soudce Vadima Hlavatého a soudkyně Pavly Klusáckové ve věci

žalobce: J. P.

proti
žalovanému: **Ministerstvo kultury**
sídlem Maltézské náměstí 471/1, 118 11 Praha 1

o žalobě proti rozhodnutí ministra kultury ze dne 7. 4. 2017, č. j. MK 12763/2017 OLP

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce se u zdejšího soudu domáhá zrušení rozhodnutí, kterým ministr kultury zamítl rozklad proti rozhodnutí Ministerstva kultury ze dne 19. 9. 2016, č. j. MK 57396/2016 OPP (dále jen „správní rozhodnutí I. stupně“ nebo „prvostupňové správní rozhodnutí“), a toto rozhodnutí potvrdil.
2. Prvostupňovým správním rozhodnutím bylo rozhodnuto ve věci žalobcovy žádosti o určení právního vztahu ve smyslu § 142 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, v rozhodném znění (dále jen „správní řád“), o tom, zda nemovitost ve vlastnictví žalobce, dům č. p. X v ulici X v obci X (dále jen „dotčená nemovitost“ nebo jen „nemovitost“), je součástí městské památkové zóny a popř. kdy a čím se součástí této památkové zóny stala. Správní orgán I. stupně přitom rozhodl, že dotčená nemovitost je součástí památkové zóny X, která byla vyhlášena v souladu s právními předpisy v tehdy platném a účinném znění, s čímž žalobce nesouhlasí.

II.

Obsah žaloby a související vyjádření

3. Žalobce ve své žalobě uvádí dva žalobní body.
4. K prvnímu žalobnímu bodu žalobce zdůrazňuje, že žalovaný nezjistil takový skutkový stav věci, o němž není důvodných pochyb.
5. Žalovaný dle žalobce v řízení nepředložil žádný podklad a důkaz pro to, že jím uváděná a správními orgány předkládaná „mapa památkové zóny X“ je přílohou vyhlášky o prohlášení památkových zón ve vybraných městech a obcích Východočeského kraje ze dne 17. 10. 1990 (dále jen „vyhláška“), určuje z právního hlediska území městské památkové zóny X a je pro žalobce právně závazná.
6. Žalobce poukazuje na skutečnost, že „mapa památkové zóny X“ byla vyhotovena v Pardubicích v roce 1986 a je na ní uvedeno, že „slouží pro vnitřní potřebu státních orgánů a socialistických organizací“. Naopak na mapě není uvedeno, že se jedná o přílohu vyhlášky, přičemž rovněž není zřejmé, z čeho správní orgány dovozují, že „mapa památkové zóny X“ je právně závazná.
7. Podle žalobce rozhodnutí žalovaného o tom, že jeho nemovitost je součástí městské památkové zóny X, je založeno na právní závaznosti uvedené mapy. Pokud tedy žalovaný založil své tvrzení o umístění dotčené nemovitosti na území památkové zóny na existenci mapy, u které není průkazné, zda je či není přílohou vyhlášky a má tudíž právní závaznost, je jeho rozhodnutí v rozporu se zásadou materiální pravdy.
8. Navíc podle žalobce žalovaný ve svém rozhodnutí zcela mylně vychází z nesprávného předpokladu, že měl žalobce prokázat existenci jiné (odlišné) mapy městské památkové zóny X než té, která je mu správními orgány předkládána.
9. K druhé žalobnímu bodu žalobce uvádí, že vyhláška je neplatným právním předpisem.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

10. Žalobce tvrdí, že obsah schválené vyhlášky a obsah vyhlášky vyhlášené se v podstatných náležitostech liší, což způsobilo, že nedošlo k řádné publikaci tak, jak bylo nařízení schváleno a současně, že jeho obsah neodpovídá zákonným předpokladům. V této souvislosti poukazuje na čl. 2 vyhlášky ve znění schváleném a ve znění vyhlášeném.
11. Podle žalobce tak není zveřejněné znění vyhlášky a schvalované znění vyhlášky totožné, přičemž zveřejněné znění vyhlášky nemá přílohy. Podle jeho tvrzení, žalobci nikdy nebyl předložen dokument, který by byl přílohou vyhlášky. Podle žalobce navíc nelze nikdy nalézt nic, co by právně závazně určovalo, že jeho nemovitost je součástí městské památkové zóny X. Ve státech vedených registrech, evidencích a plánech nelze plochu městské památkové zóny nalézt.
12. Dále žalobce zpochybňuje řádné vyhlášení dotčené vyhlášky.
13. Konečně v neposlední řadě žalobce poukazuje na skutečnost, že vyhláška obsahuje části „nad rámec zákonných požadavků“, což je dle jeho názoru v rozporu s judikaturou Ústavního soudu ČR (v této souvislosti žalobce poukazuje na nález Ústavního soudu ČR ze dne 22. 2. 2005, sp. zn. Pl. ÚS 63/04).
14. Žalobce proto navrhuje, aby soud napadené rozhodnutí zrušil s tím, že žalovaný je mu povinen nahradit náklady řízení.
15. Žalovaný ve svém vyjádření shrnuje dosavadní průběh řízení a dále zdůrazňuje, že setrvává na právním názoru uvedeném v napadeném rozhodnutí.
16. Žalovaný zdůrazňuje, že dotčená nemovitost se nalézá v tzv. jádrovém území památkové zóny X a je tedy bezpečně uvnitř této památkové zóny. V souvislosti s dotčenou nemovitostí nemůže být sporu o průběh hranice městské památkové zóny X, resp. zda se nemovitost na území městské památkové zóny nachází, či nikoliv, nýbrž toliko o samotnou existenci této památkové zóny.
17. Žalovaný se domnívá, že napadené rozhodnutí bylo vydáno na základě platného a účinného podzákonného právního předpisu, který není v rozporu s ústavním pořádkem České republiky. Podle žalovaného je přitom třeba vycházet z toho znění vyhlášky, které bylo řádně vyhlášeno. Tak jak byla právní norma vyhlášena, tak je závazná.
18. Ohledně žalobní námitky týkající se „mapy městské památkové zóny X“ žalovaný uvádí, že mapové návrhy zón se staly nedílnou součástí vyhlášky. Tyto mapy přitom byly zpracované v předstihu v roce 1986 na základě Koncepce památkové ochrany historických měst v ČSR, schválené kolegiem ministra kultury dne 29. 3. 1984. V 80. letech 20. století byly možnosti kvalitního tisku takto graficky náročné mapy velmi omezené a neflexibilní. Nebyla běžně dostupná zařízení umožňující kvalitní barevný tisk takových map přímo na pracovišti daného úřadu a bylo nutno tento tisk zadat specializovanému tiskárenskému průmyslovému podniku, v projednávané věci jím byla Geodézie, n. p. Pardubice. Proto, aby tenkrát mohlo dojít v nejbližší době k tisku čistopisu mapy a aby po jejím vytištění nedocházelo k eventuálním žádostem o změnu hranic, byl tento mapový návrh rozeslán dotčeným městům. S orgány měst bylo potřeba také projednat, aby ve vybraných územích příslušných měst nedocházelo k nevhodným zásahům do hodnot území. Rada Městského národního výboru X na svém zasedání dne 30. 9. 1986 schválila připravované vyhlášení městské památkové zóny X. Podle žalovaného tak nemůže být pochyb o tom, že tato mapa byla zpracována výhradně pro ten účel, aby se stala nedílnou součástí vyhlášky a je jedinečnou mapou zpracovanou právě jen pro vyhlášení památkové zóny X.

19. Žalovaný zdůrazňuje, že ani žalobcem nebyla předložena jiná mapa vymezující území městské památkové zóny X, což žalovaného vedlo k závěru, že o vymezení zóny nemůže být pochyb. Žalovaný proto shrnuje, že území památkové zóny je vymezeno v plánu památkové zóny, který je v současné době uložen u příslušných výkonných orgánů a u odborných pracovišť Národního památkového ústavu a Ministerstva kultury.
20. Žalovaný dále trvá na tom, že ve správním řízení dle § 142 správního řádu nese důkazní břemeno žadatel, kterým je žalobce. Žalobce však nedoložil, že by existovala odlišná verze předmětné mapy, resp. že se taková odlišná verze nachází u příslušných orgánů uvedených v čl. 6 odst. 2 vyhlášky, případně u nástupnických subjektů, do jejichž působnosti následně tato agenda přešla.
21. Žalovaný rovněž nesouhlasí s tím, že by nebylo zřejmé, o jakou obec X se jedná v případě vyhlášení památkové zóny. Poukazuje přitom na skutečnost, že ve Východních Čechách se sice nacházela kromě města X ještě vesnice X, avšak v této obci se nenalézá žádná kulturní památka, což je jednou z podmínek pro prohlášení území za památkovou zónu.
22. V neposlední řadě žalovaný odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 12. 10. 2016, č. j. 3 Azs 139/2016-46, přičemž zdůrazňuje, že zde reálně nemohla být za celou dobu platnosti vyhlášky pochybnost stran toho, zda se památkovou zónou stalo město X v okrese Ústí nad Orlicí.
23. Závěrem žalovaný navrhuje, aby soud žalobu jako nedůvodnou zamítl.

III.

Posouzení žaloby

24. Městský soud v Praze přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v rozsahu uplatněných žalobních bodů, jimiž je vázán [§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“)], a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).
25. Soud rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, protože žádná ze stran s takovým postupem nevyjádřila nesouhlas.
26. Žaloba není důvodná.
27. Úvodem zdejší soud připomíná konstantní judikaturu, podle které povinnost řádného odůvodnění rozhodnutí nelze mechanicky ztotožňovat s povinností poskytnout podrobnou odpověď na každý jednotlivý v žalobě uplatněný argument. Podstatné je posouzení jádra případu a poskytnout odpověď na základní námitky, které v sobě mohou v některých případech konzumovat i odpověď na námitky dílčí a související (srov. např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2013, č. j. 7 As 79/2012-54; ze dne 29. 8. 2013, č. j. 7 As 182/2012-58; ze dne 19. 2. 2014, č. j. 1 Afs 88/2013-66).
28. Podstatu projednávané věci lze shrnout tak, že mezi žalobcem a žalovaným je sporu o řádné vyhlášení městské památkové zóny X a o její vymezení příslušnou mapou.
29. Soud se nejprve zabýval otázkou planosti dotčené vyhlášky; pokud by totiž dotčená vyhláška byla neplatná, bylo by již nadbytečné zabývat se otázkou pravosti a závaznosti „mapy městské památkové zóny X“.

K neplatnosti vyhlášky

30. Podle § 141 odst. 4 správního řádu: „Ve sporném řízení vychází správní orgán z důkazů, které byly účastníky navrženy. Pokud navržené důkazy nepostačují ke zjištění stavu věci, může správní orgán provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy potřebné k prokázání svých tvrzení, vychází správní orgán při zjišťování stavu věci z důkazů, které byly provedeny. Správní orgán může též vzít za svá skutková zjištění shodná tvrzení účastníků.“.
31. Podle § 142 odst. 1 správního řádu: „Správní orgán v mezích své věcné a místní příslušnosti rozhodne na žádost každého, kdo prokáže, že je to nezbytné pro uplatnění jeho práv, zda určitý právní vztah vznikl a kdy se tak stalo, zda trvá, nebo zda zanikl a kdy se tak stalo.“.
32. Podle § 142 odst. 3 správního řádu: „Pro dokazování v řízení o určení právního vztahu platí ustanovení § 141 odst. 4 obdobně.“.
33. Podle § 6 zákona č. 20/1987 Sb., o státní památkové péči, v platném a účinném znění ke dni 17. 10. 1990 (dále jen „památkový zákon“): „(1) Území sídelního útvaru nebo jeho části s menším podílem kulturních památek, historické prostředí nebo části krajinného celku, které vykazují významné kulturní hodnoty, může krajský národní výbor po předchozím projednání s ministerstvem kultury prohlásit za památkovou zónu a určit podmínky její ochrany. (2) Podrobnosti o prolašování památkových zón stanoví obecně závazný právní předpis.“.
34. Podle § 2 vyhlášky Ministerstva kultury č. 66/1988 Sb., v tehdy platném a účinném znění (dále jen „vyhláška č. 66/1988“): „(1) Pro prohlášení památkové zóny podle § 6 odst. 1 zákona je určující charakteristika významných kulturních hodnot území, vymezení hranice památkové zóny, popis předmětu ochrany a péče, stanovení podmínek pro stavební a další činnosti směřující k ochraně území a zvýšení kvality životního prostředí. (2) Území památkové zóny, popřípadě jejího ochranného pásma, je-li zřízeno, vyznačí příslušný orgán územního plánování při pořizování územně plánovacích podkladů a územně plánovací dokumentace v souladu se zvláštními předpisy. Nebyla-li pro území památkové zóny zpracována potřebná územně plánovací dokumentace, nebo je-li současná územně plánovací dokumentace v rozporu se zájmy státní památkové péče na území památkové zóny, dá krajský národní výbor podnět příslušnému orgánu územního plánování k pořízení potřebné územně plánovací dokumentace, jejímu doplnění či změně. (3) Krajský národní výbor oznámí prohlášení území za památkovou zónu ústřední organizaci státní památkové péče (dále jen „ústřední organizace“) k vyznačení do Ústředního seznamu kulturních památek České socialistické republiky (dále jen „Ústřední seznam“).“.
35. Podle § 24a zákona č. 69/1967 Sb., o národních výborech v tehdy platném a účinném znění (dále jen „zákon o NV“): „(2) Obecně závazná nařízení národního výboru musí být v souladu se zákony, jinými obecně závaznými právními předpisy a obecně závaznými nařízeními národních výborů vyšších stupňů. (3) Obecně závazné nařízení národního výboru musí být vyhlášeno. Vyhlášení se provede tak, že se obecně závazné nařízení národního výboru vyvěsí na jeho úřední desce. Tento způsob vyhlášení je podmínkou platnosti obecně závazného nařízení národního výboru. Kromě toho se obecně závazné nařízení uveřejní způsobem v místě obvyklým a obecně závazná nařízení národních výborů vyšších stupňů též na úředních deskách místních národních výborů, obvodních národních výborů a městských národních výborů.“.
36. Podle čl. 1 odst. 1 vyhlášky: „Účelem prohlášení památkových zón je zajistit zachování kulturně historických a urbanisticko-architektonických hodnot vybraných historických jader při rozvoji těchto měst.“.

37. Řízení o určení právního vztahu je zvláštním typem správního řízení. Správní orgán rozhodne v mezích své věcné a místní příslušnosti na žádost každého, kdo prokáže, že určení právního vztahu je pro něj nezbytné pro uplatnění jeho práv, o tom, zda určitý právní vztah vznikl (a kdy vůbec vznikl), zda trvá nebo zda zanikl (a kdy vůbec zanikl) (viz rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 19. 2. 2010, čj. 30 Ca 49/2008-57, č. 2413/2011 Sb. NSS).
38. Podstatou tohoto řízení, v rámci kterého bylo vydáno napadeného rozhodnutí, je existence sporu o předmětu řízení. Je zde nejasnost a pochybnost, kterou je třeba náležitým způsobem odstranit. Tím se do jisté míry blíží řízení o určení právního vztahu řízení spornému. I z toho důvodu právní úprava dodává, že se pro dokazování obdobně (tj. stejně) použije § 141 odst. 4 správního řádu. Podle tohoto ustanovení správní orgán vychází z důkazů navržených účastníky řízení, nepostačují-li, lze provést i důkazy jiné. Neoznačí-li účastníci důkazy na podporu svých tvrzení, správní orgán vychází z důkazů, které byly provedeny.
39. Pokud tedy v projednávané věci žalobce popírá stanovisko žalovaného, podle kterého bylo na žalobci, aby prokázal svá tvrzení, popírá tím zároveň jasnou a srozumitelnou právní úpravu, kterou se projednání jeho věci řídí. Jinak řečeno, bylo na žalobci, aby svá tvrzení prokázal. Správní orgán nijak nepochybil, pokud toto ve svém rozhodnutí zdůraznil; stejně tak nepochybil, když si na základě § 141 odst. 4 věty druhé z vlastní iniciativy obstaral důkazy jiné, tak aby dostatečně zjistil stav věci (viz str. 3-4 prvostupňového správního rozhodnutí a tam uvedené důkazy).
40. Dále z citovaného § 6 odst. 1 památkového zákona je nepochybné, že Východočeský krajský národní výbor, resp. jeho plenární zasedání (příslušné podle § 24a zákona o NV), měl po projednání s Ministerstvem kultury pravomoc k prohlášení památkové zóny a k určení podmínek její ochrany.
41. V této souvislosti považuje zdejší soud za důležité zdůraznit, že v souladu s ustanovením § 24a zákona o NV je třeba považovat za účinné to znění, které bylo řádně vyhlášeno. Tak jak byla právní norma vyhlášena, je závazná, platnosti nabývá dnem vyhlášení, tedy ve vyhlášené podobě se stává formálním pramenem práva. Uvedené odpovídá principu poznatelnosti práva a principu právní jistoty.
42. Z obsahu správního spisu vyplývá, že dotčená vyhláška byla řádně schválena a publikována (viz usnesení 20. Schůze plenárního zasedání Východočeského KNV, konaného dne 17. 10. 1990 v Hradci Králové, a vyhláška o městských památkových zónách – zaslání ze dne 20. 12. 1990). V projednávané věci přitom žalobce poukazuje na rozpor mezi údajně schváleným zněním čl. 2 vyhlášky („*Charakteristika významných kulturních hodnot území památkových zón je obsažena v přílohách 1 až 33, které jsou součástí této vyhlášky. Hranice památkových zón jsou vyznačeny v plánech památkových zón uložených podle čl. 6 odst. 2 této vyhlášky.*“) a publikovaným zněním čl. 2 vyhlášky („*Hranice památkových zón jsou vyznačeny v plánech památkových zón uložených podle čl. 6 odst. 2 této vyhlášky.*“).
43. Jak bylo řečeno shora, rozhodné je publikované znění vyhlášky. Žalobce tak vlastně napadá proces přijímání vyhlášky; platí ovšem, že jakékoliv dílčí pochybení v procesu přijímání podzákonných právních předpisů nutně nemusí znamenat jejich neplatnost. Podstatné je posoudit, zdali došlo k obsahové změně dotčené vyhlášky, či nikoliv (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 5. 2016, č. j. 1 As 198/2015 – 34).

44. Zdejší soud není přesvědčen o tom, že povaha tvrzených odchylek publikovaného znění od schváleného znění by byla takového druhu, že by osvědčovala dostatečné porušení procesních předpisů pro konstatování nezákonnosti dotčené vyhlášky. Je totiž třeba mít na paměti, že účel a obsah vyhlášky, tedy stanovení jednoznačně vymezených památkových zón, je v obou zněních shodný. Nadto lze poukázat na čl. 1 odst. 1 dotčené vyhlášky, z kterého je zjevné, čeho se památková ochrana týká. Jinými slovy řečeno, již stanovením účelu dotčené vyhlášky v jejím čl. 1 odst. 1 lze mít důvodně za to, že určující charakteristika významné kulturní hodnoty území –kulturně-historické a urbanisticko-architektonické hodnoty historických jader měst – je v ní obsažena. Soud proto nesdílí formální právní náhled žalobce na podmínky platnosti vyhlášky, a to právě z toho důvodu, že nelze mít za to, že by byl vyhlášen obsahově jiný právní předpis než ten, který byl schválen.
45. Navíc si nelze nepovšimnout, že ať již by bylo znění čl. 2 vyhlášky jakékoliv, na meritů věci by to nic nezměnilo. Dotčená nemovitost se nachází v samotném středu města X, tudíž nemůže být nejmenších pochyb o tom, že se nachází na území městské památkové zóny X, jak ve svém vyjádření zdůrazňuje žalovaný. Žalobcem předestřená argumentace je tak naprosto zjevný pokus o účelové a formalistické zpochybnění podzákonného právního předpisu, kterým byla městská památková zóna X zřízena.
46. Tomu plně odpovídá i další žalobcova argumentace např. stran toho, zda byla městská památková zóna vyhlášena v obci X v okrese X, či zda byla vyhlášena v obci X v okrese X.
47. Na tomto místě nelze nevzpomenout postulát, na kterém stojí moderní věda a který bývá spojován s františkánským mnichem ze 13. století Williamem z Ockhamu. Tento postulát lze nejlépe shrnout slovy, že pokud pro nějaký jev existuje vícero vysvětlení, je lépe upřednostňovat to nejméně komplikované (tzv. Ockhamova břitva).
48. Dlužno poznamenat, že žalobce sám žádné (jiné) racionální vysvětlení rozhodných okolností nenabízí. Pouze spekulativně zpochybňuje okolnosti vyhlášení městské památkové zóny X. Oproti tomu žalovaný, jakož i prvostupňový správní orgán, předestřel v napadeném rozhodnutí logickou a koherentní úvahu, kterou přesvědčivě vyvrací žalobcovo naprosto účelové zpochybnování dotčené vyhlášky (viz str. 8-10 napadeného rozhodnutí a str. 5-6 prvostupňového správního rozhodnutí).
49. Lze proto uzavřít, že vyhláška splňuje kritéria zákonnosti podle § 6 odst. 1 památkového zákona ve znění tehdy platném a účinném a dále kritéria stanovená podzákonným předpisem vyšší právní síly, tj. ustanovení § 2 odst. 1 vyhlášky č. 66/1988 Sb. Pro posouzení souladu vyhlášky se zákonem je přitom podstatné, že nebyl překročen rozsah pravomoci, tedy vyhláška nezasahuje do věcí vyhrazených zákonu a dále, že zde byla zřejmá vůle zákonodárce k úpravě nad zákonný standard (viz shodně Ústava České republiky. Komentář: Bahýľová, L.; Filip, J.; Molek, P. a spol., Linde Praha 2010, s. 1289).
50. Výše předestřené úvahy (korespondující s obsahem správního spisu) jsou přitom rovněž součástí napadeného rozhodnutí (viz str. 8-10 napadeného rozhodnutí); není proto pravda, že by napadené rozhodnutí bylo nepřezkoumatelné, jak tvrdí žalobce.
51. Konečně pouze pro úplnost zdejší soud dodává, že postup stran diferenciaci zón považuje za souladný s § 6 odst. 2 památkového zákona. Vnitřním rozčleněním památkové zóny je konkrétněji nad rámec zákonných požadavků vyjádřen význam chráněného území z hlediska ochrany kultury, přičemž právě porovnávání zacházení s nemovitostmi ve shodné

části území památkové zóny (A, B, C), když je výslovně řečeno, že jsou odstupňovány podle památkového významu [čl. 3 písm. g) vyhlášky], může být nástrojem pro posouzení dodržení zásady obdobného zacházení v obdobných případech, která je zakotvena v § 2 odst. 4 správního řádu. Jinými slovy řečeno, příslušné právní předpisy stanovují minimální obsahový standard, přičemž vyhláška tomuto obsahové standardu dostala a zároveň některé věci upravila podrobněji. Touto podrobnější úpravou – slovy žalovaného nad rámec zákonných požadavků – ovšem nedošlo k překročení zákonného zmocnění, resp. porušení příslušných právních předpisů.

K pravosti a závaznosti „mapy městské památkové zóny X“

52. Podle čl. 2 vyhlášky platí: *„Hranice památkových zón jsou vyznačeny v plánech památkových zón uložených podle čl. 6 odst. 2 této vyhlášky.“*
53. Podle čl. 6 odst. 2 vyhlášky platí: *„Vyhláška a prohlášení památkových zón s plánem památkové zóny je uložena na příslušných národních výborech, odboru kultury a odboru výstavby a územního plánování ONV, odboru kultury Vč KNV, dále na Krajském středisku stání památkové péče a ochrany přírody v Pardubicích a Státním ústavu památkové péče a ochrany přírody v Praze.“*
54. Zdůrazňuje se, že v rámci řízení před správními orgány, jakož i v řízení před zdejším soudem, žalobce nepředložil jeden jediný důkaz na podporu svých tvrzení. Pouze se omezil na pokládání spekulativních otázek, jak bylo řečeno shora.
55. Soud je toho názoru, že žalovaným předestřené úvahy stran „mapy městské památkové zóny X“ (viz 8-9 napadeného rozhodnutí) jsou jasné, logické, odpovídají obsahu správního spisu a poskytují jednoznačné vysvětlení toho, kdo, proč a jak mapu zpracoval a použil. Zdejšímu soudu přitom není zřejmé, proč by nebylo lze upřednostnit nejméně komplikované vysvětlení poskytnuté žalovaným.
56. Navíc nelze přehlédnout, že žalobcem zmiňované okolnosti (např. rok vypracování mapy, odkaz na způsob jejího použití, atp.) jsou naprosto irelevantní. Jak totiž plyne z čl. 2 vyhlášky, hranice památkových zón jsou vyznačeny v plánech památkových zón uložených podle čl. 6 odst. 2 vyhlášky. Podstatné je tedy pouze to, zdali „mapa městské památkové zóny X“ byla řádně uložena podle čl. 6 odst. 2 vyhlášky, či nikoliv. V této souvislosti odkazuje zdejší soud na obsah správního spisu, ze kterého je zřejmé, že byla dotčená „mapa městské památkové zóny X“ příslušné obci zaslána a u ní uložena (viz vyhláška o městské památkové zóně – zaslání ze dne 20. 12. 1990).
57. Připomíná se, že veřejná moc může vykonávat svoji pravomoc a působnost výhradně secundum et intra legem. S ohledem na potřebu ochrany dobré víry jednotlivců je pak třeba presumovat, že veřejná moc nebyla vykonána excesivně (praeter legem, in fraudem legis, contra legem – viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 10. 2010, č. j. 6 As 42/2008 – 509).
58. V projednávané věci, jak již bylo opakovaně zmiňováno výše, žalobce sám žádné rozumné vysvětlení jím rozporovaných skutečností nenabízí. Není přitom možné pouze na základě hypotetických úvah vyvrátit výše zmiňovanou presumpci správnosti; to by totiž zcela popřelo její smysl a účel a v posledku by to vedlo k nežádoucímu ochromení výkonu moci veřejné.
59. Těmto závěrům plně odpovídá i žalobcem zmiňovaná zásada materiální pravdy zakotvená v § 3 správního řádu, která je chápána jako tzv. racionalizovaná zásada materiální pravdy.

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.

Jinak řečeno, stav věci proto nemusí být zjištěn přesně a úplně, což je v praxi stejně často nemožné, nýbrž postačí, že je zjištěn takový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti (tj. postačí ona racionalizace). Určitá míra pochybností správnímu orgánu zůstává takřka vždy (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 11. 2003, č. j. 6 A 114/2000 – 36).

60. V projednávané věci žalobce, přdestřel pochybnosti, nikoliv důvodné pochybnosti. Nelze proto uvažovat o tom, že by v jeho případě došlo k porušení zásady materiální pravdy.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

61. Na základě uvedeného soud dospěl k závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji výrokem I. podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
62. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s., podle kterého má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl plný úspěch žalovaný, avšak žalovanému v řízení žádné náklady nad rámec jeho běžných činností nevznikly. Soud proto rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 30. listopadu 2020

Mgr. Milan Tauber v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje: J. H.